

# **Останній, хто помре**

Трое підлітків опиняються в одній школі. Жахлива трагедія зруйнувала життя кожного з них.

Сім'ю Тедді було вбито на борту власної яхти під час навколосвітньої подорожі. Батьків Клер застрелили в автомобілі. Родина Віла загинула в авіатроці. Кожен із цих дітей — єдиний, хто вцілів зі всієї родини. Але чи надовго?

Коли Джейн Ріццолі бачить закривавлених ляльок на дереві біля школи, де переховуються діти, серце її пропускає удар. Хижак повідомляє, що підлітки — його здобич, і він не відступить. Разом із судмедексперткою Морою Айлс детектив Ріццолі робить перший крок по сліду вбивці...

ПЕРЕТНІТЬ ЇМ ДОРОГУ — І ЗАГИНУТЬ УСІ,  
КОГО ВИ ЛЮБИТЕ

# ТЕСС ГЕРРИТСЕН

ОСТАННІЙ,  
ХТО ПОМРЕ



БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

КСД



# **TESS**

## **GERRITSEN**

**Last  
to Die**

A NOVEL

# ТЕСС ГЕРРИТСЕН

## Останній, хто помре

РОМАН

ХАРКІВ 2023 КСД

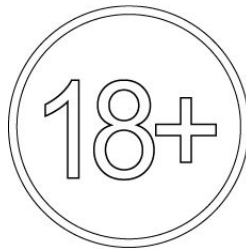
# КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»  
2023

ISBN 978-617-15-0108-9 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

**Електронна версія зроблена за виданням:**



Перекладено за виданням: Gerritsen T. Last to Die: a Rizzoli & Isles novel / Tess Gerritsen. — New York : Ballantine Books, 2012. — 352 p.

Переклад з англійської *Альбіни Саженок*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

**Геррітсен Т.**

ГЗ9 Останній, хто помре : роман / Тесс Геррітсен ; пер. з англ. А. Саженок. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 384 с.

ISBN 978-617-15-0007-5

ISBN 978-059-30-6326-2 (англ.)

Троє підлітків опиняються в одній школі. Жахлива трагедія зруйнувала життя кожного з них.

Сім'ю Тедді було вбито на борту власної яхти під час навколосвітньої подорожі. Батьків Клер застрелили в автомобілі. Родина Віла загинула в авіатроці. Кожен із цих дітей — єдиний, хто вцілів зі всієї родини. Але чи надовго?

Коли Джейн Ріццолі бачить закривавлених ляльок на дереві біля школи, де переховуються діти, серце її пропускає удар. Хижак повідомляє, що підлітки — його

здобич, і він не відступить. Разом із судмедексперткою Морою Айлс детектив Ріццолі робить перший крок по сліду вбивці...

**УДК 821.111(73)**

© Tess Gerritsen, 2011

© Depositphotos.com / shellystill, обкладинка, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2023



Пам'яті моєї матері, Рубі Джуй Чіунґ Том

*Ми звали його Ікаром.*

*Звісно, це було не справжнє його ім'я. Дитинство на фермі навчило мене, що ніколи не можна давати імена тваринам, які призначені на забій. Натомість ти називав їх Свиня Номер Один чи Свиня Номер Два й ніколи не дивися їм в очі, аби захиститися від найменшого проблиску самоусвідомлення, наявності в них особистості чи прихильності. Коли звіря тобі довіряє, потрібно значно більше рішучості, щоб перерізати йому горло.*

*З Ікаром таких проблем у нас не було, бо він ніколи нам не довіряв і не мав ні найменшого уявлення про те, хто ми. Та ми багацько знали про нього. Знали, що він живе за високим парканом у віллі на пагорбі на околиці Рима. Що він і його дружина Люсія мають двох синів восьми і дев'яти років. Що, попри його величезні статки, він вирізняється простим смаком в їжі, а його улюблений ресторан — місцевий «La Nonna»<sup>1</sup>, де він вечеряє майже щочетверга.*

*І що він — монстр. Саме тому ми опинилися в Італії того літа.*

*Полювання на монстрів — не для слабкодухих. Та й тим, кого стримують такі тривіальні доктрини, як закон чи державні кордони, воно теж не підходить. Зрештою, монстри не грають за правилами, тож і нам не варто. Якщо ми сподіваємося здолати їх.*

*Але коли ви відмовляєтеся від цивілізованих норм поведінки, то самі ризикуєте стати монстром. І саме це сталося того літа в Римі.*

*І я не зрозумів цього тоді, ніхто з нас не зрозумів.*

*Доки не стало надто пізно.*

<sup>1</sup> «Бабуся» (італ.).

# 1

У ніч, коли тринадцятирічна Клер Ворд мала померти, вона стояла на підвіконні своєї спальні на третьому поверсі в Ітаці й намагалася вирішити, чи варто стрибати. За шість метрів унизу були похмурі кущі форзиції, весняне цвітіння яких давно минуло. Вони б пом'якшили її падіння, та кістки, найімовірніше, були б зламані. Вона перевела погляд на клен, роздивляючись міцну гілку на відстані лише кількох футів. Клер іще не пробувала стрибати туди, бо її ніколи не змушували до цього. Донині їй удавалося прослизати через головні двері непоміченою. Та ці ночі легких втеч залишилися позаду, бо за нею стежив Нудний Боб. *Відсьогодні, юна леді, ви залишатиметеся вдома! Жодних більше гасань містом у темряві, ніби ви дика кішка.*

«Якщо я зламаю шию, стрибаючи, — подумала вона, — винен буде Боб».

Так, до цієї гілки клена вона точно дотягнеться. Їй є куди піти, є з ким зустрітися, і вона не може стирчати тут вічно, зважаючи свої шанси.

Клер присіла, напружившись перед стрибком, та раптом завмерла, коли фари машини, яка наближалася, зазирнули за ріг. Мов чорна акула, під її вікнами прослизнув позашляховик і продовжив повільно рухатися тихою вулицею так, ніби шукав конкретний будинок. «Не наш», — подумала вона, ніхто цікавий ніколи не бував у резиденції її прийомних батьків Нудного Боба й Такої ж Нудної Барбари Баклі. Навіть їхні імена були нудні, що й казати про розмови за вечерею. *«Як минув твій день, любий? А твій? Схоже, погода поліпшується, правда? Передай мені картоплю, будь ласка».*

У їхньому твідовому книжковому світі Клер була чужинкою, диким дитям, якого вони ніколи не розуміли, хоч і намагалися. Вони справді старалися. Проте вона мала б жити з художниками, акторами або музикантами, людьми, які б не спали цілу ніч і вміли веселитися. Людьми її штибу.

Чорна машина зникла. Тож зараз або ніколи.

Клер вдихнула і стрибнула. Відчула свист нічного повітря у своєму довгому волоссі, поки летіла крізь темряву. Приземлилася граційно, мов кішка, і гілка затремтіла під її вагою. Завиграшки. Вона злізла на

нижню гілку і збиралася стрибнути на землю, аж тут чорний позашляховик повернувся. Знову прослизнув повз, вуркочучи двигуном. Клер стежила за ним, поки він не зник за рогом, а потім приземлилася на вологу траву.

Кинула погляд на будинок в очікуванні, що Боб вискочить із-за дверей і закричить їй: *«Негайно поверніться назад, юна леді!»* Але світла на ганку не було.

Отепер ніч починається.

Вона застєбнула блискавку на худі й попрямувала до міського скверу, де відбувалося дійство — якщо це можна так назвати. У цю пізню годину вулиці були тихі, вікна здебільшого темні. Це був район ідеальних будиночків, оздоблених, мов імбирні пряники, в яких жили викладачі коледжів та безглютенкові мами-веганки, які відвідували книжкові клуби. *«Десять квадратних миль, оточених реальністю»* — так Боб ніжно описав містечко, але він та Барбара були тут на своєму місці.

Клер не знала, де її місце.

Вона крокувала вулицею, розкидаючи опале листя своїми потертими черевиками. За квартал від неї трійко підлітків, два хлопці й дівчина, курили сигарети у світлі вуличного ліхтаря.

— Агов, — крикнула вона їм.

Вищий хлопець помахав їй:

— Привіт, Клер. Чув, тебе знову заземлили.

— Секунд на тридцять. — Вона взяла запалену сигарету, яку він їй запропонував, втягнула повні легені диму й щасливо зітхнула. — То який наш план на сьогодні? Що робимо?

— Я чув про вечірку біля водоспаду. Та нам треба туди дістатися.

— Як щодо твоєї сестри? Вона може нас підкинути.

— Не, тато забрав у неї ключі від машини. Може, просто потиняємося тут і подивимося, хто ще з'явиться? — Хлопець замовк і сторопіло втупився за плече Клер. — Ой-ой. Хтось тільки-но влетів.

Вона обернулася й застогнала — біля бордюру спинився темно-синій «сааб». Пасажирське вікно опустилося, і Барбара Баклі сказала:

— Клер, сідай до машини.

— Я просто зависаю з друзями.

— Зараз майже північ, а завтра треба йти до школи.

— Я не роблю нічого протизаконного.

Боб Баклі наказав із водійського місця:

— Сідайте до машини негайно, юна леді!

— Ви мені не батьки!

— Але ми *відповідаємо* за тебе. Наша робота — виховувати тебе правильно, і саме це ми намагаємося робити. Якщо ти не поїдеш додому з нами зараз же, то будуть... Ну, будуть наслідки!

«Ага, я так злякалася, що аж зуби цокотять». Вона почала сміятися, але раптом помітила, що Барбара одягнена в халат, а волосся Боба стоїть сторчма на одній половині голови. Вони так поспішали наздогнати її, що навіть не одяглися. Обоє видавалися старшими і втомленішими — пом'ята пара середнього віку, яку підняли з ліжка і яка завтра прокинеться виснаженою через неї.

Барбара втомлено зітхнула:

— Я знаю, що ми не твої батьки, Клер. Знаю, що ти ненавидиш жити з нами, та ми робимо все, що можемо. Тож, будь ласка, сідай у машину. Тобі небезпечно бути тут.

Клер кинула роздратований погляд на друзів, потім залізла на задне сидіння «сааба» і грюкнула дверцятами.

— Отак, — сказала вона. — Задоволені?

Боб повернувся до неї:

— Ідеться не про нас, а про тебе. Ми поклялися твоїм батькам, що ти завжди будеш доглянута. Якби Ізабель була жива й побачила тебе зараз, її серце розбилося б. Непідконтрольна, весь час розлючена. Клер, ти маєш другий шанс, і це дар. Будь ласка, не прогав його. — Він зітхнув. — А тепер пристебнися, гаразд?

Якби він сердився, якби накричав на неї, вона б із цим упоралася. Але кинутий на неї погляд був такий сумний, що вона відчула провину. Провину за те, що була дурепою, а за добро платила бунтарством. Баклі не були винні в тому, що її батьки померли. Що її життя зіпсоване.

Коли їхали назад, вона сиділа, обнявши себе, на задньому сидінні, розкаяна, та надто горда, щоб перепросити. «Завтра я поводитимуся з ними краще, — думала вона. — Допоможу Барбарі накрити на стіл, може, навіть помию машину Боба. Бо, чорт, цій машині це справді треба».

— Бобе, — сказала Барбара. — Що ця машина тут робить?

Двигун загарчав. Світло фар мчало на них.

Барбара закричала:

— Бобе!

Від удару Клер швиргонуло на ремінь безпеки, а ніч вибухнула жахливими звуками. Скло розбивалося. Сталь зминалася.

І хтось плакав, схлипував. Розплющивши очі, вона побачила, що світ перевернувся догори дригом, а схлипує вона сама.

— Барбаро, — прошепотіла вона.

І почула глухе «бах», потім ще одне. Запахло бензином. Вона висіла на ремені безпеки, і той так глибоко врізався їй у ребра, що вона ледве могла дихати. Намацала клямку, щоб звільнитися. Та з клацанням відкрилася, і її голова впала, від чого шию пронизав біль. Їй удалось якось розвернутися, і вона лежала плазьма, перед очима було розбите вікно. Запах бензину став сильнішим. Вона поповзла, звиваючись, до вікна з думками про полум'я, пекучий жар і плоть, що запікалася на її кістках. *«Вибирайся, вибирайся. Поки ще є час урятувати Боба й Барбару!»* Вона пробила кулаком залишки скла, і вони з гуркотом полетіли на хідник.

У полі зору з'явилися дві ноги і спинилися перед нею. Вона втупилася в чоловіка, який завадив її втечі. Не могла бачити обличчя, лише силует. І його пістолет.

Шини завищали, інша машина помчала до них.

Клер шаснула вглиб «сааба», мов черепаха, яка ховається у своєму панцирі. Вона відвернулася від вікна, прикрила голову руками й подумала, чи цього разу куля влучить. Чи вона відчує, як та вибухне в її черепі. Так міцно згорнулася в клубок, що чула лише звук власного дихання та гуркіт власного пульсу.

І мало не пропустила голос, який покликав її на ім'я.

— Клер Ворд? — сказала жінка.

*«Напевно, я померла. І зі мною говорить янгол».*

— Його немає. Зараз безпечно вийти, — сказав янгол. — Але тобі варто поспішити.

Клер розплющила очі і крізь пальці глянула на обличчя за розбитим вікном. До неї потягнулася тонка рука, і Клер зіщулилася.

— Він повернеться, — сказала жінка. — Тож швидше.

Клер схопила простягнену руку, і жінка витягла її назовні. Розбите скло задзвеніло, ніби струмені дощу, коли Клер скотилася на хідник.

Вона сіла надто швидко, і ніч закрутилася навколо неї. Кинула затуманений погляд на перевернутий «сааб» і знову опустила голову.

— Ти можеш устати?

Повільно Клер підвела очі. Жінка була одягнена в чорне. Волосся зібране у хвіст, світлі пасма доволі яскраві, щоб відбивати слабе світло вуличного ліхтаря.

— Хто ти? — прошепотіла Клер.

— Моє ім'я не має значення.

— Боб... Барбара... — Клер подивилася на перевернутий «сааб». — Ми маємо дістати їх із машини! Допоможи мені. — Клер підповзла до машини з боку водія й ривком відчинила дверцята.

Боб Баклі випав на хідник, його очі були розплющені й нічого не бачили. Клер вирячилася на отвір від кулі в його скроні.

— Бобе, — простогнала вона. — Бобе!

— Ти не можеш їм допомогти.

— А Барбара? Що з Барбарою?

— Надто пізно. — Жінка схопила її за плечі й сильно струснула. — Вони мертві, розумієш? Вони обоє мертві.

Клер похитала головою, не відводячи очей від Боба. Від калюжі крові, яка тепер темним німбом розповзалася навколо його голови.

— Цього не могло статися, — прошепотіла вона. — Не ще раз.

— Ходімо, Клер. — Жінка схопила її руку й потягла вгору. — Ходімо зі мною. Якщо хочеш жити.

## 2

У ніч, коли чотирнадцятирічний Віл Яблонскі мав померти, він стояв посеред темного нью-гемпширського поля, шукаючи прибульців.

Віл зібрав усе необхідне для полювання знаряддя. Було в нього 25-сантиметрове дзеркало Добсона, яке він відшліфував уручну три роки тому, коли йому було лише одинадцять. На це знадобилося два місяці, він почав із грубого наждачного паперу із зернистістю 80 і переходив до все дрібнішого й дрібнішого зерна, щоб надати склу форму, розгладити й відполірувати його. З татовою допомогою він збудував власне альт-азимутне монтування. 25-міліметровий окуляр «Plössl» подарував йому дядько Брайан, який і допомагав Вілу доправляти все це обладнання на поле після вечері, коли небо було чистим. Але дядько Брайан був жайворонком, а не совою, і о десятій вечора він завжди закінчував день і йшов у ліжку.

Тож Віл залишився сам у полі за фермою тітки й дядька, як і в більшість ночей, коли небо було чистим, а місяць не світив, і шукав у небі пухнасті кульки, також відомі як комети. Якщо він колись відкриє нову комету, то точно знатиме, як її назвати: *комета Ніла Яблонскі*, на честь свого померлого батька. Астрономи-любители весь час помічали нові комети, то чому б чотирнадцятирічному малому не стати наступним? Тато якось сказав йому, що для цього потрібні лише відданість справі, натреноване око й багато удачі. *«Це полювання за скарбами, Віле. Всесвіт нагадує пляж, де зорі — піщинки, які ховають те, що ти шукаєш».*

Віл не виростав із пошуків скарбів. Він усе ще відчував те саме хвилювання щоразу, коли разом з дядьком Брайаном витягував знаряддя з дому і встановлював під небом, що починало темніти; мав те саме відчуття, що саме цієї ночі може відкрити комету Ніла Яблонскі. І тоді зусилля не будуть марними, усі ці нічні чергування з гарячим шоколадом і батончиками. Не марними будуть навіть образи, які він чув від колишніх однокласників у Меріленді: *Товстун. Зефірний Чоловічок.*

Полювання на комети не те хобі, яке дає засмагу і пружні м'язи.

Сьогодні, як і завжди, він почав шукати невдовзі після сутінок, бо комети найкраще видно після заходу сонця або перед світанком. Та



сонце сіло години тому, а він так і не спостеріг пухнасту кульку. Бачив кілька супутників, які пролетіли повз, і швидкий спалах метеора, але нічого нового, чого б він не бачив раніше в цій частині неба. Відтак перевів телескоп на іншу частину, і в полі зору з'явилася нижня зірка Гончих Псів<sup>2</sup>. Гончі Пси. Він пам'ятав ту ніч, коли батько сказав йому назву цього сузір'я. Холодну ніч, коли вони обоє не спали до світанку, потягували питво з термоса і під'їдали...

Раптом він різко випрямився і озирнувся. Що це за шум? Тварина чи просто вітер у деревах? Віл завмер, вислухуючи хоч якісь звуки, та ніч стала неприродно тихою, такою тихою, що його власне дихання від цього зробилося частішим. Дядько Брайан запевняв його, що в цих деревах немає нічого небезпечного, та сам-один у цій темряві Віл міг уявити багато зубатої всячини. Чорні ведмеді. Вовки. Пуми.

Неспокійний, він повернувся до свого телескопа і змінив точку огляду. В окулярі несподівано з'явилася пухнаста кулька. *Я знайшов її! Комета Ніла Яблонскі!*

Ні. Ні, дурнику, це не комета. Він розчаровано зітхнув, коли усвідомив, що дивиться на МЗ, кулясте скупчення<sup>3</sup>. Будь-який порядний астроном це розумів. Дяка Богові, він не розбудив дядька Брайана, щоб показати це йому, бо набрався б сорому.

Тріск гілки змусив його знову озирнутися. Щось рухалося в деревах. Там точно щось було.

Вибух відкинув його вперед. Він упав обличчям на порослу травною землею й лежав на ній, приголомшений ударом. Спалахнуло світло, стало яскравішим, і він підняв голову й побачив, що дерева світяться мерехтливим помаранчевим. Шиєю відчув жар, схожий на дихання монстра. Обернувся.

Палала ферма, полум'я здіймалося догори, мов пальці, які впивалися в небо.

— Дядьку Брайане! — закричав Віл. — Тітко Лін!

Він кинувся до будинку, але вогненна стіна перегородила шлях, а жар відкинув його назад, жар такий сильний, що обпік йому горло. Він кинувся назад і відчув сморід власного обсмаленого волосся.

«Поклич на поміч! Сусіди!» Він повернув на дорогу і зробив два кроки, перш ніж спинився.

До нього йшла жінка. Одягнена в усе чорне, худа, як пантера. Її біляве волосся було зібране позаду у хвіст, а мерехтливе сяйво вогню відбивалося від гострих рис обличчя.

— Допоможіть мені! — закричав він. — Мої дядько й тітка — вони в будинку!

Вона подивилася на ферму, що вже вся палала.

— Вибач. Та для них надто пізно.

— *Не* пізно. Ми мусимо їх урятувати!

Вона сумно похитала головою.

— Я не можу допомогти їм, Віле. Але тебе — *тебе* я можу врятувати. — Вона простягнула руку. — Ходімо зі мною. Якщо хочеш жити.

[2](#) Сузір'я північної півкулі неба.

[3](#) Зоряне скупчення, що відрізняється від розсіяного скупчення більшою кількістю зір і чітко окресленою симетричною формою зі збільшенням концентрації зір до свого центру.

# 3

Є дівчата, яким пасує рожевий. Є ті, які можуть прикрашати себе бантами й мереживом, пурхати в шовковій органзі й мати чарівний і жіночний вигляд.

Джейн Ріццолі не була з тих дівчат. Вона стояла у спальні матері, дивилася на себе у дзеркало на повен зріст і думала: «Просто застрельте мене. Застрельте негайно».

Сукня-дзвоник була того рожевого кольору, якого буває жуйка, з брижами завширшки з клоунський комір на декольте. Пишну спідницю вкривали ряди гротескних рюшів. Навколо талії обвивався пояс, зав'язаний велетенським рожевим бантом. Навіть Скарлет О'Хара<sup>4</sup> була б нажахана.

— О, Дженні, лише поглянь на себе! — сказала Анджела Ріццолі, сплескуючи від захвату руками. — Ти така красива, що вкрадеш у мене всю увагу. Хіба ти не в захваті?

Джейн моргнула, надто спантеличена, аби сказати бодай щось.

— Звісно, тобі доведеться вдягнути високі підбори, щоб образ був довершеним. Атласні шпильки, думаю. І букет із рожевими трояндами й лищицею. Чи це надто старомодно? Може, варто зробити щось сучасніше, з калами абощо?

— Мамо...

— І доведеться ушити сукню в поясі. Як вийшло, що ти схудла? Ти мало їси?

— Серйозно? Хочеш, щоб я це одягла?

— А в чому річ?

— Воно... *рожеве*.

— І дуже тобі пасує.

— Ти *колись* бачила мене в рожевому?

— Я шию таку самісіньку сукенку для Реджини. Ви матимете такий милий вигляд разом! Мама й доця в однакових сукнях!

— Реджина — так. А от я точно ні.

Губи Анджели почали тремтіти. Це був такий самий загрозливий сигнал, як перші попереджувальні попискування ядерного реактора.

— Я всі вихідні просиділа над цією сукнею. Кожен стібок, кожен рюш пришила власними руками. А ти не хочеш її одягнути навіть на

моє весілля?

Джейн ковтнула слину.

— Я цього не казала. Або не зовсім це.

— Це написано в тебе на обличчі. Ти її ненавидиш.

— Ні, мамо, це чудова сукня. — «Хіба для клятої Барбі».

Анджела опустила на ліжку й зітхнула так, ніби була героїнею фільму, що от-от мала померти.

— Знаєш, можливо, нам із Вінсом слід просто втекти. Від цього всі стануть щасливіші, чи не так? Мені не доведеться мати справу з Френкі. Не треба буде хвилюватися через те, кого включити в список гостей, а кого ні. А тобі не доведеться вбиратися в сукню, яку ти ненавидиш.

Джейн сіла на ліжку поруч з нею, і органза настовбурчилася навколо її колін, як величезна куля солодкої вати. Вона прибила її.

— Мамо, ти ще навіть остаточно не розлучилася. У тебе стільки часу, скільки знадобиться, щоб усе спланувати. У цьому і є кайф від весілля, хіба ні? Ти не повинна нікуди поспішати.

Вона підвела погляд, почувши, як дзвонять у двері.

— Вінс нетерплячий. Знаєш, що він мені сказав? Що хоче нарешті отримати свою наречену. Хіба це не мило? Я почувуюся як у тій пісні Мадонни. Знову незайманою<sup>5</sup>.

Джейн підскочила.

— Я відчиню двері.

— Нам варто було побратися в Маямі, — крикнула Анджела, коли Джейн виходила зі спальні. — Це було б значно простіше. І дешевше, бо не довелось б годувати всіх родичів!

Джейн відчинила вхідні двері. На порозі стояло двоє чоловіків, яких вона найменше хотіла бачити цього недільного ранку.

Її брат Френкі розсміявся, заходячи в дім.

— Що це за жахлива сукня?

Її батько, Френк-старший, увійшов слідом, проголосивши:

— Я тут, щоб поговорити з твоєю матір'ю.

— Тату, зараз не підходящий час, — сказала Джейн.

— Я тут. Час підходящий. Де вона? — запитав він, роззираючись по вітальні.

— Не думаю, що вона хоче розмовляти з тобою.

— Вона мусить поговорити зі мною. Ми маємо покласти край цьому божевіллю.

— Божевіллю? — сказала Анджела, виходячи зі спальні. — Хто б казав про божевілля.

— Френкі каже, що ти надто захопилася, — мовив батько Джейн. — Ти справді хочеш вийти за цього чоловіка?

— Вінс освідчився мені. Я відповіла «так».

— А як щодо того, що ми досі не розлучені?

— Це лише на паперах.

— Я їх не підпишу.

— Що?

— Я сказав, що не підпишу ці папери. І ти не вийдеш за цього хлопця.

Анджела недовіжливо засміялася.

— *Це ти* від мене пішов.

— Я ж не думав, що ти так просто одружишся!

— А що я маю робити? Сидіти і страждати через те, що ти покинув мене заради *неї*? Я досі молода жінка, Френку! Чоловіки мене хочуть. Хочуть спати зі мною!

Френкі простогнав:

— Господи, ма.

— І знаєш що? — додала Анджела. — Це мій найкращий секс!

Джейн почула, що в спальні дзвонить її мобільник. Вона проігнорувала його і схопила батька за руку.

— Думаю, тобі ліпше піти, тату. Ходімо, я проведу тебе.

— *Я рада*, що ти пішов від мене, Френку, — сказала Анджела. — Я знову живу своїм життям і знаю, як це, коли тебе цінують.

— Ти моя дружина. Ти досі належиш мені.

Мобільний Джейн, який ненадовго замовк, задзвонив знову, наполегливо, так, що його вже не можна було ігнорувати.

— Френкі, — благально сказала вона, — заради Бога, допоможи мені! Виведи його з дому.

— Ходімо, тату, — сказав Френкі й поплескав батька по спині. — Вип'ємо по пиву.

— Я ще не закінчив.

— Ні, закінчив, — відказала Анджела.

Джейн кинулася до спальні й викопала телефон зі своєї сумочки. Намагаючись ігнорувати лайку у вітальні, вона відповіла:

— Ріццолі.

Детектив Даррен Кроу сказав:

— Ти нам тут потрібна. Як швидко зможеш доїхати?

Жодної ввічливої преамбули, жодних «будь ласка» або «чи не могла б ти» — просто чарівний, як завжди, Кроу.

Вона відповіла так само різко:

— Я не чергую сьогодні.

— Маркетт збирає три команди. Я керую цією. Фрост щойно прийшов, але нам потрібна жінка.

— Я правильно почула? Ти сказав, що вам потрібна допомога жінки?

— Слухай, наш свідок надто приголомшений, щоб сказати нам хоч щось. Мур уже пробував поговорити з малим, але він вважає, що тобі з ним пощастить більше.

«Малий». Це слово змусило Джейн замовкнути.

— Ваш свідок — дитина?

— Йому десь тринадцять чи чотирнадцять. Він один вижив.

— Що сталося?

По телефону вона почула інші голоси на фоні, стакато діалогу людей, що працювали на місці злочину, та відлуння чисельних кроків у кімнаті з твердою підлогою. Вона могла уявити Кроу з його голлівудською стрижкою, який бундючно стоїть у центрі, випнувши груди, розправивши плечі.

— Тут довбана кривава баня, — сказав він. — П'ять жертв, серед яких троє дітей. Наймолодшому не більше восьми років.

«Я не хочу це бачити, — подумала вона. — Не сьогодні. І ніколи». Але спромоглася сказати:

— Де ви?

— Маєток на площі Луїзбург. Тут скрізь довбані фургони журналюг, тож тобі доведеться припаркуватися за квартал чи два.

Вона здивовано моргнула:

— Це сталося на Бікон-Гілл?

— Так. Навіть багатіям дістається.

— Хто жертви?

— Бернард і Сесілія Акермани, вік п'ятдесят і сорок вісім років.  
І їхні три прийомні дочки.

— А хто вижив? Теж один із їхніх дітей?

— Ні. Його звали Тедді Клок. Він прожив з Акерманами кілька років.

— Прожив з ними? Він родич?

— Ні, — сказав Кроу. — Він їхній вихованець.

[4](#) Кокетка й любителька пишних суконь, головна героїня роману Марґарет Мітчелл «Звіяні вітром», дія якого відбувається в період з 1861 по 1873 рік.

[5](#) «Like a Virgin» — титульна пісня з другого студійного альбому американської співачки Мадонни.

## 4

Коли Джейн вийшла на площу Луїзбург, то помітила знайомий чорний «лексус», припаркований серед інших машин поліції Бостона, і зрозуміла, що докторка Мора Айлс уже на місці злочину. З огляду на кількість журналістських фургонів, усі телеканали Бостона теж уже були тут. Та й чому дивуватися? З усіх омріяних районів міста мало який міг зрівнятися з цією площею з її схожим на коштовний камінь парком із листяними деревами. Особняки в неогрецькому стилі<sup>6</sup>, які виходили на парк, стали домівкою для старих і нових грошей: корпоративних магнатів, бостонських брахманів і колишніх сенаторів США. Навіть у цей район зазірало насильство. «*Навіть багатіям дістається*», — сказав детектив Кроу, та коли це трапляється з ними, усі звертають увагу. За периметром поліцейської стрічки люди штовхалися, щоб могли краще роздивитися. Бікон-Гілл був популярним місцем серед туристичних груп, і сьогодні ці туристи недурно заплатили гроші.

— Погляньте! Це детектив Ріццолі.

Джейн помітила телерепортерку й оператора, які простували до неї, й підняла руку, щоб утримати їх від запитань. Звісно, вони проігнорували її жест і переслідували її через площу.

— Детективе, ми чули, там є свідок!

Джейн проштовхувалася крізь натовп, бурмочучи:

— Поліція. Дозвольте пройти.

— Це правда, що охоронну систему вимкнули? І нічого не вкрали?

Клята репортерка знала більше, ніж вона. Джейн пірнула під стрічку, що оточувала місце злочину, і назвала своє ім'я й номер підрозділу патрульному, який стояв на варті. Це була протокольна дія, бо він добре знав, хто вона така, і вже поставив галочку біля її імені у списку.

— Варто було бачити, як це дівчисько гналося за детективом Фростом, — сказав патрульний зі сміхом. — Він нагадував наляканого кролика.

— Фрост усередині?

— Як і лейтенант Маркетт. Комісар уже в дорозі, і я майже певен, що його честь теж з'явиться.



Вона кинула погляд на приголомшливий чотириповерховий масток із червоної цегли і пробурмотіла:

— Ого.

— Думаю, він коштує мільйонів п'ятнадцять-двадцять.

«Це було до того, як там з'явилися привиди», — подумала вона, роздивляючись красиві вікна-арки й вишуканий різьблений фронтон над масивними вхідними дверима. За цими дверима було жахіття, якому вона не мала сил протистояти. Троє мертвих дітей. Це прокляття батьківства: кожна мертва дитина має обличчя твого дитяти. Одягаючи рукавички й бахіли, вона натягла на себе й емоційний захист. Як робітник на будівництві одягає каску, вона натягнула власну броню й увійшла досередини.

Детектив подивилася на сходи, які здіймалися вгору на чотири поверхи до даху зі скляним куполом, крізь який золотим потоком струмувало сонячне світло. З горішніх поверхів линуло сходами багато голосів, здебільшого чоловічих. Хоч вона й витягнула ший, з фое нікого не було видно, лише чулися ці голоси, наче бубоніння привидів у домі, який за століття прихистив чимало душ.

— Роздивляєшся, як живе інша половина людства, — сказав чоловічий голос.

Вона озирнулася на детектива Кроу, який стояв у дверях.

— І помирає, — сказала вона.

— Ми розмістили хлопчину поруч. Сусідка була така люб'язна, що дозволила йому почекати в неї вдома. Малий її знає, і ми вирішили, що йому буде комфортніше відповідати на питання там.

— По-перше, мені треба знати, що сталося в цьому домі.

— Ми досі намагаємося це з'ясувати.

— І до чого тут начальство? Я чула, сюди їде комісар.

— Поглянь на це місце. Гроші говорять навіть після смерті.

— Звідки в цієї родини гроші?

— Берnard Акерман — інвестиційний банкір на пенсії. Його родина володіла цим будинком протягом двох поколінь. Знані меценати. Назви благодійну організацію, і виявиться, що вони її підтримували.

— Як це сталося?

— Може, сходиш на оглядову екскурсію? — Він махнув рукою в бік кімнати, з якої щойно вийшов. — Скажеш мені, що *ти* думаєш.

Не те щоб її думка багато важила для Даррена Кроу. Коли вона щойно приєдналася до відділу розслідування вбивств, їхні сутички були запеклими, а його зневага аж надто очевидною. Вона досі відчувала натяки на це в його усміху, тоні його голосу. Уся повага, яку вона заслужила в його очах, завжди була предметом випробувань, і зараз у неї був ще один шанс утратити її.

Вона пройшла за ним через вітальню, де шестиметрова стеля була вишукано розписана херувимами, виноградною лозою й розетками сусального золота. Проте шансів помилуватися стелею чи написаними олією картинами не було, бо Кроу пройшов просто до бібліотеки, де Джейн побачила лейтенанта Маркетта й докторку Мору Айлс. У цей теплий червневий день Мора була одягнена в персикову блузку, нетипово веселий колір для людини, яка зазвичай віддавала перевагу холодним чорному й сірому. З її стильною геометричною зачіскою та елегантними рисами обличчя Мора скидалася на жінку, яка справді може жити в такому маєтку в оточенні живописних полотен і персидських килимів.

Вони стояли поміж книжок, розставлених на полицях з червоного дерева від підлоги до стелі. Декілька томів упали на підлогу, на якій долілиць лежав чоловік зі срібним волоссям, спираючись однією рукою на книжкову шафу, ніби навіть після смерті тягнувся до книги. Він був у піжамі й капцях. Куля пройшла крізь його руку й чоло, і кров забризкала шкіряні корінці книжок на полиці над тілом. «Жертва підняла руку, щоб захиститися», — подумала Джейн. Покійний бачив, що куля наближається. Знав, що помре.

— Мій приблизний час смерті збігається з тим, який назвав вам свідок, — сказала Мора Маркеттові.

— У перші години доби. Десь після опівночі.

— Так.

Джейн присіла над тілом і роздивлялася вхідну рану.

— Дев'ять міліметрів?

— Або 357-й кольт.

— Ви не знаєте? У нас немає гільз?

— Жодної в усьому домі.

Джейн здивовано глянула:

— Ого, це охайний убивця. Прибирає за собою.

— Охайний у багатьох сенсах, — сказала Мора, дивлячись у задумі на померлого Бернарда Акермана. — Це було швидке й ефективно вбивство. Мінімум безладу. Як і нагорі.

«Нагорі, — подумала Джейн. — Діти».

— Решта родини, — сказала Джейн, і слова прозвучали значно впевненіше, ніж вона почувалася, — вони померли приблизно в той самий час, що й містер Акерман? Чи це сталося пізніше?

— Моя оцінка приблизна. Для більшої точності нам потрібно краще опитати свідка.

— І детектив Ріццолі тут саме для цього, — сказав Кроу.

— Звідки ти знаєш, що в мене вийде краще з хлопцем? — спитала Джейн. — Я ж не чарівниця.

— Ми розраховуємо на тебе, бо в нас майже нема з чим працювати. Лише кілька відбитків пальців на кухонній ручці. Жодних ознак проникнення. І система безпеки була вимкнена.

— Вимкнена? — Джейн опустила погляд на тіло. — Схоже, що містер Акерман знав свого вбивцю.

— Або просто забув її ввімкнути. А потім почув шум і спустився вниз, щоб перевірити, що це.

— Пограбування? Щось зникло?

— Не схоже, щоб хтось чіпав скриньку з коштовностями місіс Акерман нагорі, — сказав Кроу. — Її і його гаманці досі лежать на комоді у спальні.

— А вбивця взагалі заходив туди?

— О, так. Він заходив до спальні. Заходив до всіх спалень. — Джейн почула зловісну нотку в голосі Кроу. Він знав, що те, що чекає на неї нагорі, було значно гірше, ніж ця забризкана кров'ю бібліотека.

Мора сказала тихо:

— Я можу відвести вас нагору, Джейн.

Джейн пішла за нею в хол, жодна з них нічого не казала, ніби це було випробування, яке легше витримати мовчки. Поки вони підіймалися головними сходами, Джейн роззиралася на скарби, які були скрізь. Старовинний годинник. Портрет жінки в червоному. Вона автоматично реєструвала ці деталі, хоча готувала себе до того, що на неї чекало на горішніх поверхах. У спальнях.

Коли вони піднялися, Мора повернула праворуч і підійшла до кімнати в кінці коридору. Через відчинені двері Джейн побачила свого

напарника, детектива Баррі Фроста, на його руках були яскраво-фіолетові латексні рукавички. Він стояв із притиснутими до боків ліктями — у позі, в яку інстинктивно стає кожен поліцейський на місці злочину, аби не наслідити там самому. Побачив Джейн і похитав головою, його погляд казав: *«Мені теж не хочеться бути тут у цей чудовий день»*.

Джейн увійшла до кімнати, і її на мить засліпило сонячним світлом, яке лилося крізь вікна заввишки від підлоги до стелі. У цій кімнаті не були потрібні штори, аби зберегти приватність, бо вікна виходили на огорожений стіною внутрішній двір, де ріс укритий винно-червоним листям японський клен, а троянди квітли в повну силу. Але увагу Джейн привернуло жіноче тіло. Одягнена в бежеву нічну сорочку, Сесілія Акерман лежала в ліжку на спині, ковдра була натягнута до плечей. Вона видавалася молодшою за свої сорок вісім років, а у волоссі були майстерно пофарбовані світлі пасма. Її очі були заплющені, а обличчя — моторошно спокійним. Куля ввійшла прямісінько над лівою бровою, і кільце пороху на шкірі вказувало, що рана була контактна, тобто дуло притиснули до чола, перш ніж натиснули на гачок. «Ти спала, коли вбивця натиснув гачок, — подумала Джейн. — Ти не кричала й не чинила опору, не становила жодної загрози. Але злочинець увійшов у цю кімнату, підійшов до ліжка й випустив кулю тобі в голову».

— Далі гірше, — сказав Фрост.

Вона глянула на напарника, який здавався виснаженим у різкому ранковому світлі. У його очах вона бачила щось більше, ніж просто втому; те, що він побачив, вразило його.

— Дитячі спальні — на третьому поверсі, — сказала Мора, і це було таке банальне речення, ніби його вимовила ріелторка, описуючи цей величезний будинок. Джейн почула скрип над головою, кроки інших членів команди, які ходили по кімнатах над ними, і раптом згадала той рік, коли вона допомагала підготувати гелловінський будинок жахів у старшій школі. Вони все забризкали кров'ю і створили виключно жахливі сценки, значно жахливіші, ніж те, що вона бачила в цій спальні, де жертва лежала так спокійно. Реальне життя не потребує багато крові, щоб нажахати.

Мора вийшла з кімнати першою, демонструючи, що вони побачили тут усе важливе і час рухатися далі. Джейн пішла за нею назад до

сходів. Через скляну стелю лилося золоте світло, ніби вони підіймалися сходами в рай, але йшли вони до геть іншого пункту призначення. У те місце, куди Джейн іти не хотіла. Незвична для Мори літня блузка здавалася такою ж кричущою недоречною, як яскраво-рожеве вбрання на похороні. Це була дрібниця, але вона непокоїла чи навіть дратувала Джейн, бо з усіх днів, коли Мора могла вбратися в такий веселий колір, вона обрала саме цей ранок, у який померло троє дітей.

Вони дісталися третього поверху, і Мора елегантно відступила вбік, маневруючи вкритим бахілою черевичком над чимось, що лежало на підлозі. Лише діставшись останньої сходинки, Джейн побачила страшенно маленьку фігурку, вкриту поліетиленовим простирадлом. Нахилившись, Мора підняла куточок савана.

Дівчинка лежала на боку, вона скрутилася клубочком в позі ембріона, ніби намагалася повернутися в майже забуту безпеку маминого живота. Її шкіра була кольору кави, чорне волосся заплетене в кіски і прикрашене яскравими намистинами. На відміну від білих жертв унизу, ця дитина виявилася афроамериканкою.

— Жертва номер три — Кімі Акерман, вісім років, — сказала Мора стриманим лікарським голосом, тим голосом, який усе більше дратував Джейн, поки вона дивилася вниз на дитину на сходовому майданчику. Це ж просто дитя. Дитя, яке носило рожеві піжами з маленькими поні-танцюристками. На підлозі поруч із тілом залишився відбиток босої вузької стопи. Хтось уступив у кров цієї дитини, залишив цей слід, тікаючи з дому. Відбиток був надто малим для чоловіка. *Тедді.*

— Куля пробила потиличну кістку дівчинки, але не пройшла наскрізь. Кут такий, ніби стріляла вища за жертву людина, стоячи позаду.

— Вона рухалася, — тихо сказала Джейн. — Намагалася втекти.

— Судячи з її пози, складається враження, що вона бігла в одну зі спалень на третьому поверсі, коли її застрелили.

— У потилицю.

— Так.

— Хто, в біса, таке робить? Убиває дитину?

Мора повернула простирадло на місце і встала.

— Може, вона побачила щось унизу. Обличчя вбивці. Це могло б стати мотивом.

— Не потрібна мені ця логіка. Той, хто це зробив, прийшов у дім, готовий убити дитину. Знищити цілу сім'ю.

— Я не можу говорити про мотиви.

— Говоріть про те, як вона померла.

— Її вбили.

— Ви так думаєте?

Мора насупилася:

— Чому ви сердитесь на мене?

— Чому вас це не турбує?

— Думаєте, мене це не турбує? Думаєте, я можу дивитися на це й не відчувати того, що відчуваєте ви?

Вони дивилися одна на одну якусь мить, дитяче тіло лежало між ними. Це було ще одне нагадування про прірву, яка розділила їх після нещодавніх руйнівних свідчень Мори проти бостонського поліцейського, які й відправили того за ґрати. І хоч перетин тонкої синьої лінії швидко не забудеш, Джейн була рішуче налаштована залікувати розрив між ними. Але перепросити було нелегко, та й минуло надто багато тижнів, за які цей розкол застиг, мов забетонований.

— Це просто... — Джейн зітхнула. — Ненавиджу, коли вбивають дітей. Від цього мені хочеться когось задушити.

— Як і мені. — Хоч слова були сказані тихо, Джейн помітила відблиск сталі в очах Мори. Так, там була лють, хоч і краще замаскована й під суворим контролем, як і майже все інше в житті Мори.

— Ріццолі, — покликав детектив Томас Мур від дверей. Як і Фрост, він здавався пригніченим, ніби побачене цього дня зробило його старшим на десять років. — Ти ще не говорила з хлопцем?

— Поки що ні. Спочатку хотіла побачити, з чим ми маємо справу.

— Я провів з ним годину. Він заледве слово до мене мовив. Місіс Ліман, сусідка, сказала, що коли він з'явився близько восьмої на її порозі, то був практично в ступорі.

— Схоже, що насправді йому потрібен психіатр.

— Ми зателефонували доктору Цукеру, і соціальна працівниця вже їде. Та я подумав, що, можливо, Тедді поговорить з тобою. З людиною,

яка сама мати.

— Що хлопець бачив? Ти знаєш?

Мур похитав головою:

— Сподіваюся, що він не бачив того, що є в цій кімнаті.

Цього попередження було досить, щоб пальці Джейн у латексних рукавичках похололи. Мур був високим чоловіком, і його плечі затуляли те, що було в кімнаті, ніби він намагався захистити її від того, що вона мала побачити. Мовчки він відступив убік, щоб дозволити їй пройти.

Дві криміналістки зачалися в кутку і спостерігали за тим, як заходила Джейн. Обидві вони були молодими жінками, частиною тієї нової хвилі криміналісток, які зараз домінували в цій сфері. Жодна не видавалася достатньо дорослою, щоб мати дітей і знати, як це — стурбовано притискатися губами до чола, аби перевірити температуру, чи панікувати, помітивши відчинене вікно або порожнє ліжечко. З материнством прийшло чимало жахів. І в цій кімнаті одне з них стало реальністю.

— Ми вважаємо, що ці жертви — доньки Акерманів Кассандра, десять років, і Сара, дев'ять років. Обоє удочерили, — сказала Мора. — Оскільки вони не в ліжках, щось мало розбудити їх.

— Постріли? — сказала Джейн тихо.

— Сусіди не повідомляли про звуки пострілів, — відказав Мур. — Напевно, використали глушник.

— Але щось сполохало цих дівчаток, — промовила Мора. — Щось змусило їх вибратися з ліжок.

Джейн не зрушила зі свого місця біля дверей. Якусь мить ніхто не говорив, і вона зрозуміла, що всі чекають, щоб вона підійшла до тіл, зробила свою поліцейську роботу. Саме ту, яку вона не хотіла робити. Вона змусила себе наблизитися до двох тіл, що лежали поруч, і опуститися на коліна. *«Вони померли, обіймаючи одна одну».*

— Судячи з їхніх поз, — сказала Мора, — схоже, що Кассандра намагалася захистити меншу сестру. Дві кулі спочатку пройшли крізь тіло Кассандри, а потім увійшли в тіло Сари. Контрольні постріли були зроблені в голову кожної дівчинки. Їхній одяг не видається таким, якого б торкалися, тож я не бачу явних доказів сексуального насильства, та мені треба буде підтвердити це під час розтину. Він відбудеться сьогодні по обіді, якщо хочете поспостерігати, Джейн.

— Ні. Я *не* хочу поспостерігати. Я навіть не маю сьогодні бути тут. — Вона різко обернулася й вийшла з кімнати, бахіли зашелестіли, коли вона тікала від двох дівчаток, які горнулися одна до одної у смерті. Але дорогою до сходів знову побачила тіло найменшої дитини. Кімі, вісім років. «Куди не кинь оком у цьому домі, — подумала вона, — серце розбивається».

— Джейн, ви як? — запитала Мора.

— Ну, хочу роздерти цього виродка на шматки.

— Я почуваюся точно так само.

«Тоді тобі краще вдається приховати це». Джейн опустила погляд на загорнуте тіло.

— Я дивлюся на цю дитину, — сказала вона м'яко, — і не можу не бачити власну.

— Ви мама, тож це природно. Знаєте, на розтині будуть Кроу і Мур. Вам не потрібно там бути. — Вона зиркнула на свій годинник. — Це буде довгий день. А я ще навіть не збрала речі.

— Цього тижня їдете до Джуліана в школу?

— Що б там не сталося, а завтра я їду в Мен. Два тижні з підлітком і його собакою. Уявлення не маю, чого чекати.

У Мори не було власних дітей, то звідки ж їй знати? У них із Джуліаном Перкінсом не було нічого спільного, окрім їхнього випробування минулої зими — боротьби за виживання у вайомінзькій глушині. Вона завдячувала життям хлопцеві, тому вирішила стати йому за матір, яку той втратив.

— Так, що ж я можу сказати вам про підлітків? — промовила Джейн у намаганні допомогти. — Черевики моїх братів смерділи. Вони спали до обіду. І їли разів зо дванадцять на день.

— Чоловічий пубертатний метаболізм. Вони нічого не можуть із цим удіяти.

— Ого. Ви *таки* стали мамою.

Мора всміхнулася.

— Насправді це приємне відчуття.

«Але материнство приходять із жахіттями», — нагадала собі Джейн, відвертаючись від тіла Кімі. Вона рада була спуститися сходами і втекти з цього дому жахів. Коли нарешті знову опинилася на вулиці, то глибоко вдихнула, ніби хотіла вивітрити запах смерті зі своїх легень. Орда медійників стала густішою, камери вишикувались, як тарани, по



периметру місця злочину. Кроу стояв перед ними в центрі, детектив Голлівуд виступав перед своєю аудиторією. Ніхто не помітив Джейн, яка прослизнула повз і пішла до сусіднього будинку.

Патрульний вартував на ґанку і з посмішкою дивися на виступ Кроу перед камерами.

— Як думаєте, хто б його зіграв у фільмі? — запитав він. — Бред Пітт достатньо вродливий?

— Нікому не стане вроди, щоб зіграти Кроу, — пирхнула вона. — Мені потрібно поговорити з хлопцем. Він усередині?

— З офіцеркою Васкес.

— Ми також чекаємо на психолога. Тому, якщо доктор Цукер з'явиться, пришліть його до нас.

— Так, мем.

Раптом Джейн помітила, що на ній рукавички й бахіли з місця злочину. Вона зняла їх, запхала в кишеню й подзвонила у двері. За мить на порозі з'явилася вродлива жінка зі срібним волоссям.

— Місіс Ліман? — запитала Джейн. — Я детектив Ріццолі.

Жінка кивнула й запросила її помахом руки досередини.

— Швидше. Не хочу, щоб ці жахливі телекамери нас помітили. Це таке втручання у приватне життя.

Джейн увійшла в будинок, а жінка швидко зачинила двері.

— Вони сказали, щоб я на вас чекала. Хоч я й не певна, що вам вдасться краще порозумітися з Тедді. Цей милий детектив Мур був з ним таким терплячим.

— Де Тедді?

— Він в оранжереї в саду. Бідний хлопчик навряд чи хоч слово мені сказав. Просто з'явився в мене на порозі цього ранку у своїй піжамі. Мені одного погляду на нього вистачило, щоб зрозуміти, що сталося щось жахливе. — Вона обернулася. — Нам сюди.

Джейн пішла за місіс Ліман у передпокій і побачила сходи, які були немов дзеркальним відображенням сходів у резиденції Акерманів. І, як і в Акерманів, цей дім був прикрашений вишуканими — і на позір дорогими — творами мистецтва.

— Що він вам сказав? — запитала Джейн.

— Він сказав: «Вони мертві. Усі вони мертві». І це було все, на що він спромігся. Я побачила кров на його босих ногах і негайно зателефонувала в поліцію. — Вона спинилася перед дверима до

оранжереї. — Вони були *хорошими* людьми, Сесілія і Бернард. І вона була така щаслива, бо нарешті отримала те, чого хотіла, — дім, повний дітей. Вони вже займалися всиновленням Тедді. А зараз він знову сам. — Вона вмовкла на мить. — Знаєте, я не проти, щоб він побув тут. Він знає мене і знає цей дім. Сесілія цього хотіла б.

— Це щедра пропозиція, місіс Ліман. Але в соціальній службі є прийомні сім'ї, які спеціально вчилися мати справу з травмованими дітьми.

— Ой. Ну, це була просто думка. Оскільки я його вже знаю.

— То розкажіть мені більше про нього. Чи є щось, що може допомогти налагодити зв'язок із Тедді? Чим він цікавиться?

— Він дуже тихий. Любить свої книжки. Щоразу, як я відвідувала сусідів, Тедді був у Бернардовій бібліотеці, оточений книжками про історію Риму. Можете спробувати зламати лід, торкнувшись цієї теми.

*«Історія Риму. Ага, те, на чому я знаюся».*

— А чим іще він цікавиться?

— Садівництвом. Любить екзотичні рослини в моїй оранжереї.

— А як щодо спорту? Ми можемо поговорити з ним про «Брюїнз»<sup>7</sup>?

Чи «Патріотів»<sup>8</sup>?

— О, він таким не цікавиться. Він надто витончений.

*«А я тоді троглодит».*

Місіс Ліман уже збиралася прочинити двері в оранжерею, як Джейн сказала:

— А як щодо його біологічної родини? Як він опинився в Акерманів?

Місіс Ліман повернулася до Джейн:

— Ви про це не знаєте?

— Мені сказали, що він сирота, у якого немає живих родичів.

— Саме тому це такий шок, особливо для Тедді. Так хотіла Сесілія, щоб він міг почати все спочатку зі справжнім шансом стати щасливим. Не думаю, що такий шанс залишився. Це сталося знову.

— Знову?

— Два роки тому Тедді з родиною були заякорені на своїй яхті біля Сент-Томасу<sup>9</sup>. Уночі, поки родина спала, хтось піднявся на борт. Батьків Тедді і його сестер убили. Застрелили.

У паузі, яка за цим запала, Джейн раптом усвідомила, як тихо було в будинку. Так тихо, що наступне питання вона поставила стишеним голосом:

— А Тедді? Як він вижив?

— Сесілія сказала мені, що його знайшли у воді, він гойдався на хвилях у рятувальному жилеті. І не пам'ятав, як опинився там. — Місіс Ліман кинула погляд на зачинені двері оранжереї. — Тепер ви розумієте, який негативний вплив це на нього справило. Навіть раз утратити свою родину — жахливо. Але якщо це трапляється вдруге? — Вона похитала головою. — Це більше, ніж може випасти на долю однієї дитини.

[6](#) Варіант неокласицизму в архітектурі другої половини XVIII — першої половини XIX століття, орієнтований на відтворення спадку античної Греції.

[7](#) «Бостон Брюїнз» — заснована в 1924 році професіональна хокейна команда міста Бостон у штаті Массачусетс.

[8](#) «Нью-Інгленд Петріотс», тобто «Патріоти з Нової Англії» — професійна команда з американського футболу, що базується в місті Фоксборо в штаті Массачусетс.

[9](#) Сент-Томас — один із островів, що належить Американським Віргінським островам, розташований у Карибському морі.

# 5

Спокійнішого місця, ніж оранжерея місіс Ліман, для травмованої дитини годі було й шукати. Засклені вікна кімнати виходили на приватний огорожений стіною сад. Ранкове світло лилося сюди через вікна, живлячи вологі джунглі виноградних лоз, папороті й дерев у горщиках. У цих пишних заростях Джейн не помітила хлопця, спостерегла лише поліцейську офіцерку, яка швидко встала з ротангового садового стільця.

— Детективе Ріццолі? Я офіцерка Васкес, — сказала жінка.

— Як Тедді? — запитала Джейн.

Васкес зиркнула в кут, де виноградні лози розрослися густим пологом, і прошепотіла:

— Не сказав мені й слова. Якось ніби ховається і скиглить.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

## Рекомендована література



[Дівчина А](#)

Перейти до категорії  
**Детективи**

**ridmi**  
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

**КУПИТИ**